

ВИСНОВОК

наукового керівника щодо виконання
індивідуального плану освітньо-наукової програми
підготовки доктора філософії та роботи над дисертацією

Лопатченка Івана Сергійовича

**«Розвиток медіа-комунікативного механізму в контексті цифровізації
публічного управління»,**

яка подається на здобуття наукового ступеня доктора філософії
з галузі знань 28 – Публічне управління та адміністрування
за спеціальністю 281 – Публічне управління та адміністрування

У 2021 році Лопатченко І.С. вступив до аспірантури Навчально-наукового інституту «Інститут державного управління» Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. Навчальну складову індивідуального плану освітньо-наукової програми підготовки доктора філософії Лопатченко І.С. виконав у повному обсязі.

Робота Лопатченка І.С. над темою дисертації почалась із визначенням завдань дисертаційного дослідження а саме:

- узагальнити науково-теоретичні підходи дослідження медіа-комунікативного механізму в контексті цифровізації публічного управління;
- обґрунтувати сутність та структуру медіа-комунікативного механізму публічного управління в Україні;
- охарактеризувати трансформаційно-орієнтований підхід до цифровізації медіа-комунікації в публічному управлінні;
- узагальнити основні проблеми, пов'язані із сучасним станом цифровізації медіа-комунікації в системі публічного управління України, а також окреслити шляхи впровадження найкращих міжнародних практик застосування штучного інтелекту для вдосконалення медіа-комунікативного механізму в національному управлінському контексті;
- дослідити роль законотворчості щодо правових аспектів медіа-комунікативного механізму публічного управління в Україні;

- розробити концептуальну модель розвитку медіа-комунікативного механізму в контексті цифровізації публічного управління;
- визначити та обґрунтувати напрями вдосконалення медіа-комунікативного механізму в контексті цифровізації публічного управління в Україні.

Усі визначені завдання дисертаційної роботи, які ставив перед собою

Л

о Узагальнення наукових засад щодо медіа-комунікативного механізму публічного управління дало змогу визначити її головну мету, суб'єкти, об'єкти, а також охоплює ключові терміни та концепції, що визначають роль медіа у взаємодії влади та суспільства. Включає в собі аналіз поняття «медіа-комунікація», його складових, функцій та механізмів у сфері публічного управління. Дослідження спрямоване на уточнення категорійного апарату, що дозволяє більш точно визначати вплив інформаційних технологій та цифрових платформ на управлінські процеси, громадську думку та політичну участь громадян.

Здійснено узагальнення існуючих науково-теоретичних підходів до вивчення медіа-комунікаційного механізму в контексті публічного управління. Аналіз наукової літератури засвідчив еволюцію поглядів на роль комунікації в системі державного управління, починаючи від традиційних моделей інформування до сучасних концепцій інтерактивної взаємодії та електронної участі громадян. Виявлено, що цифровізація суттєво трансформує медіа-комунікаційний механізм, зумовлюючи появу нових каналів, інструментів та форм взаємодії між органами влади та суспільством.

б Визначено, що ефективність медіа-комунікаційного механізму в контексті цифровізації публічного управління залежить від низки факторів, включаючи розвиненість цифрової інфраструктури, рівень цифрової грамотності населення, відкритість та прозорість діяльності органів влади, а також наявність дієвих механізмів зворотного зв'язку та залучення громадян до управління. Проведене узагальнення науково-теоретичних підходів стало

и

к

підґрунтям для подальшого емпіричного дослідження та розробки практичних рекомендацій щодо оптимізації медіа-комунікаційного механізму в системі публічного управління України в умовах її цифрової трансформації.

Встановлено, що цифрові технології спричиняють якісні зміни у формах, каналах та швидкості комунікації між органами влади та суспільством, відкриваючи нові можливості для інтерактивної взаємодії та залучення громадян. Трансформаційні виміри медіа-комунікації в умовах цифровізації охоплюють розширення спектру комунікаційних інструментів за рахунок онлайн-платформ та соціальних мереж, підвищення рівня оперативності та адресності інформаційного обміну, а також зміщення акценту на двосторонню комунікацію та електронну участь. Дослідження виявило, що цифровізація медіа-комунікації в публічному управлінні супроводжується як позитивними змінами, такими як підвищення доступності інформації та розширення можливостей для зворотного зв'язку, так і певними викликами, пов'язаними з інформаційною безпекою, поширенням дезінформації та необхідністю подолання цифрової нерівності. Охарактеризовано ключові тенденції розвитку цифрової комунікації в публічному секторі, включаючи зростання ролі соціальних медіа, використання відкритих даних, розвиток онлайн-сервісів та платформ електронної демократії. Отримані результати є важливими для розуміння сучасних трансформаційних процесів у сфері публічного управління та розробки ефективних стратегій комунікації в цифрову епоху.

Встановлено, що законодавче регулювання відіграє ключову роль у визначенні прав та обов'язків суб'єктів комунікації, забезпеченні прозорості інформаційних потоків, захисті інформаційного простору та створенні правових гарантій для реалізації права громадян на доступ до інформації та участь в управлінні державними справами. Аналіз чинного законодавства виявив як позитивні зрушення у сфері регулювання цифрової комунікації, так і наявність певних прогалин та неузгодженостей, що потребують подальшого удосконалення. Дослідження показало, що законотворча діяльність у сфері

медіа-комунікацій публічного управління має бути спрямована на створення сприятливого правового середовища для розвитку цифрових каналів комунікації, забезпечення їхньої безпеки та надійності, а також на стимулювання активної участі громадян у процесах електронного урядування та цифрової демократії. Визначено необхідність подальшої гармонізації національного законодавства з європейськими стандартами у сфері інформаційної відкритості та електронного урядування. Обґрунтовано важливість прийняття нових законодавчих актів та внесення змін до існуючих для врегулювання питань, пов'язаних з використанням соціальних мереж органами влади, захистом персональних даних в цифровому середовищі та протидією кіберзагрозам. Отримані результати підкреслюють важливість системного та послідовного підходу до законотворчості як ключового інструменту розвитку ефективного та правового медіа-комунікативного механізму публічного управління в Україні.

Проведено аналіз зарубіжної практики використання штучного інтелекту (ШІ) у сфері публічного управління, який виявив зростаючий інтерес та активне впровадження технологій ШІ для оптимізації медіа-комунікативних механізмів. У багатьох розвинених країнах ШІ застосовується для автоматизації рутинних комунікаційних завдань, таких як обробка запитів громадян через чат-боти, персоналізація інформаційних розсилок та моніторинг громадської думки в соціальних мережах. Зарубіжний досвід демонструє використання ШІ для аналізу великих масивів даних з метою виявлення ключових тем для комунікації, прогнозування суспільних настроїв та виявлення потенційних кризових ситуацій. Особлива увага приділяється використанню ШІ для підвищення доступності та інклюзивності публічної комунікації, наприклад, шляхом автоматичного перекладу інформаційних матеріалів різними мовами та забезпечення голосового інтерфейсу для людей з обмеженими можливостями. За кордоном також активно досліджуються етичні та безпекові аспекти застосування ШІ в публічній комунікації, розробляються відповідні нормативні рамки та стандарти. Водночас, аналіз

зарубіжної практики свідчить про необхідність збалансованого підходу до впровадження ІІІ, враховуючи потенційні ризики, пов'язані з упередженістю алгоритмів та захистом персональних даних. Отримані результати є цінними для визначення перспективних напрямів використання ІІІ в розвитку медіа-комунікативного механізму публічного управління в Україні.

Запропоновано та систематизовано багатовимірний підхід до вдосконалення медіа-комунікативного механізму в контексті цифровізації публічного управління, що ґрунтується на авторській концептуальній трирівневій теоретичній моделі. Інституціональний рівень моделі охоплює нормативно-правову базу та адміністративно-організаційні структури, визначаючи правові рамки та організаційні засади функціонування медіа-комунікацій. Інформаційно-технологічний рівень відображає рівень цифрових трансформацій медіа-комунікації, інтегруючи інформаційно-комунікаційні технології та інформаційну складову для забезпечення ефективного обміну даними та контентом. Медіа-психологічний рівень моделі акцентує увагу на соціально-психологічних та мотиваційних аспектах комунікації, враховуючи особливості сприйняття інформації громадянами в цифровому середовищі та їхню готовність до взаємодії з органами влади. Систематизація цих трьох рівнів дозволяє комплексно підійти до вдосконалення медіа-комунікативного механізму, враховуючи не лише правові та технологічні аспекти, але й психологічні та мотиваційні чинники, що впливають на ефективність комунікації. Запропонований багатовимірний підхід є теоретичною основою для розробки практичних рекомендацій, спрямованих на оптимізацію взаємодії між органами публічної влади та суспільством в умовах прогресуючої цифровізації.

На основі запропонованої автором трирівневої теоретичної моделі розвитку медіа-комунікативного механізму в контексті цифровізації публічного управління, у дисертаційному дослідженні обґрунтовано стратегічні пріоритети його модернізації в Україні. На інституціональному рівні першочерговим є подальше вдосконалення нормативно-правової бази,

що регулює цифрову комунікацію органів влади з суспільством, та оптимізація адміністративно-організаційних структур для ефективного впровадження цифрових інструментів. На інформаційно-технологічному рівні ключовим є забезпечення розвитку сучасної ІКТ-інфраструктури, впровадження інтегрованих цифрових платформ для комунікації та підвищення рівня інформаційної безпеки. На медіа-психологічному рівні стратегічно важливим є підвищення цифрової грамотності громадян, формування культури онлайн-взаємодії з органами влади та розробка мотиваційних механізмів для активної участі суспільства в цифровому комунікаційному процесі. Комплексна реалізація стратегічних пріоритетів на кожному з визначених рівнів забезпечить якісний розвиток медіа-комунікативного механізму, сприятиме підвищенню прозорості та підзвітності публічного управління, зміцненню діалогу між державою та суспільством та підвищенню рівня довіри громадян до влади в умовах цифрової трансформації.

Визначено та обґрунтовано ключові напрями вдосконалення медіа-комунікативного механізму в контексті цифровізації публічного управління в Україні. На інституціональному рівні першочерговим є подальша адаптація нормативно-правової бази до реалій цифрової комунікації, оптимізація організаційних структур та розподілу відповідальності за цифрову комунікацію в органах влади. На інформаційно-технологічному рівні основними напрямами є впровадження інтегрованих та безпечних цифрових платформ для комунікації, забезпечення їхньої доступності та зручності для різних категорій громадян, а також підвищення рівня цифрової грамотності державних службовців. На медіа-психологічному рівні важливими є розробка стратегій активного залучення громадян до онлайн-взаємодії, підвищення рівня їхньої довіри до цифрових каналів комунікації влади та врахування психологічних особливостей сприйняття інформації в цифровому середовищі. Комплексна реалізація визначених напрямів на кожному з рівнів моделі сприятиме якісному розвитку медіа-комунікативного механізму, підвищенню ефективності взаємодії між державою та суспільством, забезпеченню

прозорості та підзвітності публічного управління в умовах його цифрової трансформації.

Працюючи над дисертацією Лопатченко І.С. проявив себе як науковець, що має достатній рівень теоретичної і методичної підготовки, здатний самостійно ставити й вирішувати наукові та практичні завдання. Слід відзначити вміння здобувача працювати з інформацією, систематизувати й узагальнювати залучені теоретичні та практичні матеріали.

Лопатченко І.С. плідно співпрацював з науковим керівником протягом усього терміну навчання в аспірантурі. Здобувач постійно вдосконалював свою професійну майстерність, підвищував рівень виконання наукових досліджень та зарекомендував себе як наполегливий та працелюбний дослідник. Лопатченко І.С. безпосередньо брав участь у виконанні всіх етапів проведення дослідження. Усі наукові та практичні результати, що наведені в дисертації, отримані особисто здобувачем.

Дисертаційна робота Лопатченко І.С. є самостійно виконаною науковою працею. Усі сформульовані в ній висновки, теоретичні положення та пропозиції ґрунтуються на особистих дослідженнях. У роботі не використовувалися ідеї співвиконавців науково-дослідної роботи. Основні положення дисертаційного дослідження висвітлено у 13 публікаціях, з них 5 – у наукових вітчизняних фахових виданнях, 8 – тези доповідей на конференціях. Загальний обсяг публікацій становить 4,1 обл.-вид. арк.

Вважаю, що наукова складова індивідуального плану роботи Лопатченко Івана Сергійовича виконана повністю та на високому рівні.

Науковий керівник,
кандидат наук з державного управління,
старший викладач кафедри права,
національної безпеки та європейської інтеграції
ННІ «Інститут державного управління»
Харківського національного університету
імені В.Н. Каразіна

ПІДПИС ЗАСВІДЧУЄ
Начальник відділу
кадрів

Борис ДЗЮНДЗЮК